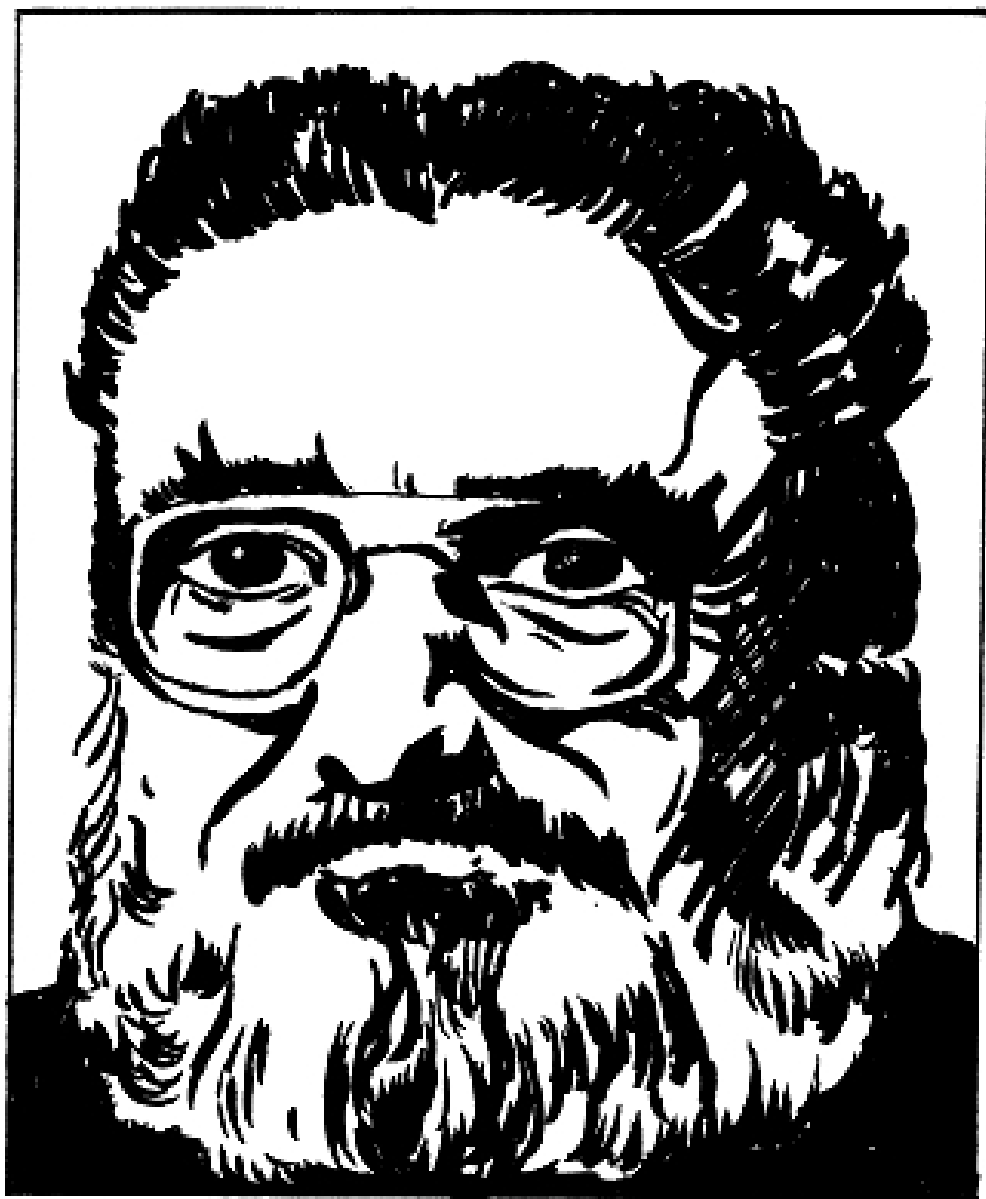

MASSLINJEN

Ur: PKP:s Allmänpolitiska linje (1988)

***Proletärer i alla länder,
förener!***

MASSLINJEN

1. INLEDNING

Ordförande Gonzalo höjde, försvarade och tillämpade marxismen-leninismen-maoismen när han fastställde partiets masslinje. Han bekräftade därmed en proletär åskådning, som man måste ha för att kunna bedöma frågan om massorna. Han framhävde massornas politiska roll i kampen om makten genom folkrig och att kampen för dagskraven måste tjäna detta folkrig.

Vilka är de massor vi bör gå till? Huvudsakligen ska vi gå till de breda massorna, arbetarna och bönderna, och till de olika fronterna där deras specifika krav och missnöjen uttrycks. Vi måste tillämpa den enda marxistiska taktiken, att gå till massornas djupaste skikt, skola dem i det revolutionära våldet och i kampen mot opportunisten. Han förtydligar att partiet leder folkriget och att partiets massarbete utförs genom folkarmén. Han påpekar de alstrade or-

ganisationernas betydelse, vilka är en av formerna för massornas organisering, och att vi gör massarbete inom och för folkriget.

2. BEKRÄFTELSEN AV PRINCIPEN ATT **”MASSORNA SKAPAR HISTORIEN”**

Ordförande Gonzalo bekräftar denna mäktiga marxistiska princip, att ”Massorna skapar historien”. Han lär oss att vi skall härda oss i vår kommunistiska åskådning genom kamp mot den borgerliga uppfattningen, som sätter individen i centrum som historiens axel.

Han säger: ”Massorna är världens själva ljus (...) det är de som är själva kraften, historiens ohejdbara hjärtslag (...) när de talar skakar allt, den rådande ordningen börjar skälva, de höga bergstopparna bugar sig, stjärnorna tar en annan riktning, ty massorna gör och kan allt.”

Denna bekräftelse har stor betydelse, eftersom den är en del av proletarietets åskådning. Den upphöjer masslinjen och kan tillämpas på

allt. Den ger oss möjlighet att bedöma allt från internationella frågor till de specifika politiska frågorna, därför att det är en ideologisk fråga. Ingen historisk handling, ingen omvandlingsrörelse, ingen revolution kan genomföras utan massornas deltagande. Detta måste tillämpas inom partiet, eftersom partiet har masskaraktär och inte kan skiljas från massorna. Utan banden till massorna tynar det bort eller löses upp. För att garantera massornas kamps riktning måste de å sin sida ledas av partiet.

Partiet innehåller massor: partimedlemmarna, vilka i egenskap av kommunister ofrånkomligen måste förkroppsliga denna princip, och i ständig kamp besegra den ruttna individualismen vilken är en åskådning som är främmande för proletariatet. Under folkkrigets gång ser man hur kriget kraftfullt bidrar till denna förvandling. En annan ledarskapsprincip lyder "från massorna till massorna." Detta gäller för folkkriget eftersom det är massornas krig. Massorna är källan till folkkriget och med denna marxistiska åskådning för vi folkkrig.

Han betonar i synnerhet massornas uppror, historiens skapare. Han säger att: "Sedan urminnes tider har massorna levt underkastade förtryck och utsugning. De har alltid gjort uppror, det är en lång och aldrig upphörande historia. (...) Alltid när massorna kämpat har de krävt att upproret, beväpningen och resningen skall organiseras, att de skall ledas framåt. Det har alltid varit så och det kommer fortsätta att vara så. Även när en ny värld skapats kommer det att vara så, fast på ett annat sätt."

"Massorna kräver att upproret organiseras. Följaktligen har partiet, dess ledare, kadrer och partimedlemmar idag en brådskande förpliktelse, ett öde: att organisera massornas oorganiserade makt och det kan bara göras med vapen i hand. Vi måste beväpna massorna steg för steg, bit för bit, till hela folkets allmänna beväpning. När detta uppnåtts kan ingen utsugning längre existera på jorden."

Här uttrycker han sin absoluta tillit till massorna, till den historiska och politiska nödvändigheten att de ska resa sig och beväpna

sig, ledas och organiseras. Han uppmanar de kommunistiska partierna att fullborda de uppgifter som härrör från Marx och Engels. De lärde oss att det finns två makter på jorden: reaktionens väpnade styrka och den oorganiserade massan. Ordförande Gonzalo förklarar för oss att, om vi organiserar denna makt, kan det potentiella omvandlas till handling och det möjliga bli verklighet. Allt är ett korthus om det inte stödjer sig på massorna. Den stora konkreta uppgiften är att gå från oorganiserade massor till militärt organiserade massor.

Vi ska organisera massorna med vapen i hand, för de kräver att upproret organiseras. Organisera dem bakom partiet för maktövertagandet med folkkriget som kampens huvudform. Detta är i fullständig enlighet med huvudmotsättningen i världen idag med världsrevolutionens strategiska offensiv och en tydlig huvudtendens: revolution.

Masslinjen siktar dessutom på att uppfylla det som Marx antydde: folkets allmänna beväpning för att slutligen garantera revolution-

ens seger och avvärja restauration. Detta långsiktiga tänkande ska leda oss till kommunismen. Bara genom att organisera detta väpnade hav av massor kommer vi kunna försvara det erövrade och utveckla de demokratiska, socialistiska och kulturrevolutionerna.

Ordförande Gonzalo tar avstånd från dem som hävdar att massorna inte vill göra revolution eller att massorna inte kommer att stödja folkriget. Han lär oss att problemet inte ligger hos massorna, för de är villiga att resa sig, utan hos de kommunistiska partierna, som måste åta sig förpliktelsen att leda dem och resa dem med vapen i hand.

Han drar en skiljelinje mellan sig och de ståndpunkter som idag förfäktar idén om "kraftackumulation", som hävdar att man på ett lugnt sätt skall smälta samman massorna genom att använda det legala så kallade "demokratiska utrymmet". Sådan kraftackumulation överensstämmer varken med den internationella eller den nationella klasskampens läge. Den ryms inte i den typ av demokrat-

isk revolution som vi idag utvecklar och som under den socialistiska revolutionen kommer att ha helt andra karaktärsdrag. Detta eftersom vi lever i en revolutionär situation med ojämn utveckling världen över. Han motsätter sig och fördömer de opportunistiska tankesätt som försöker göra bondemassorna till en svans på storbourgeoisin, antingen genom att falla in på den parlamentariska vägen eller genom att genomföra väpnade aktioner under en supermakts eller imperialistmakts befäl.

Således upphöjer han ordförande Maos storslagna paroll: ”Det är rätt att göra uppror” och förstår att massornas problem idag ligger i att de kommunistiska partierna måste mobilisera, politisera, organisera och beväpna massorna för att ta makten. Detta betyder folkkrig.

Han pekar ut nödvändigheten av att vetenskapligt organisera fattigdomen. Ordförande Gonzalo understryker att de fattigaste av massorna är de som är mest beredda att resa sig, det är de som i högst grad ropar efter uppror-

ets organisering. Vi måste därför ägna särskild uppmärksamhet åt den revolutionära, vetenskapliga organiseringen av dessa massor. Det bryter inte mot klasskriterierna, för han visar oss att fattigdomen har sitt ursprung i utsugningen, i klasskampen: ”Misär existerar bredvid ofantlig rikedom. Till och med utopisterna visste att de två är sammankopplade: väldig och fräck rikedom bredvid en blottande och skriande fattigdom. Det är så därför att utsugningen existerar.”

Denna tes går tillbaka till Marx, som upptäckte fattigdomens revolutionära kraft och nödvändigheten av att organisera den vetenskapligt för att göra revolution. Han lärde oss att proletariatet, varande egendomslost, är den skapande klassen. Arbetarna är de enda som kommer att förrinta privategendomen och samtidigt avskaffa sig själv som klass. Även Lenin anknyter till detta. Han lär oss att den samhälleliga revolutionen inte uppstår ur skrivna program, utan ur det faktum att miljoner människor hellre föredrar att dö för rev-

olutionen än att lida under fattigdom och hunger. Ordförande Mao fortsätter på samma spår: fattigdomen tvingar fram en längtan efter förändring, handling och revolution. Det är ett blankt och vitt papper på vilket man kan skriva de nyaste och vackraste ord.

Ordförande Gonzalo håller våra specifika förhållanden i åtanke när han lär oss, att när man talar om massorna i Peru så är det bonde-massorna man talar om, fattigbönderna. 1920-, 1940- och 1960-talets bondestrider visar att det är böndernas kamp som skakar själva grundvalen i staten. Men de gör det utan ideologisk vägledning i form av marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande. De saknar också en motor: folkriget och det kommunistiska partiets rättvisa och korrekta ledning. Därför kunde de inte gå i säker riktning mot makten. Det blod de spillde användes för att kuva dem och anpassa dem till den gamla ordningen. Dessa oförglömliga blodbad lämnar viktiga lärdomar.

1980-talet visar att den verkliga mobiliser-

ingen av de beväpnade bondemassorna, organiserade i det kommunistiska partiet och folkets gerillaarmé har påbörjats. De ger sitt blod för den Nya makten som blommar och utvecklas genom folkriget.

Denna omständighet är strategisk därför att den gör det möjligt för oss att förstå hur revolutionen i världen definieras för de fattigaste. De utgör majoriteten och är de som är mest redo att göra uppror. Man bör i varje revolution gå till de fattigaste och tillämpa de tre kraven för en vetenskaplig organisering av fattigdomen: ideologi, folkrig och kommunistiskt parti.

Ordförande Gonzalo säger att: "Fattigdomen är en drivkraft för revolutionen. De fattiga är de mest revolutionära, fattigdomen är den vackraste sången. (...) fattigdomen är inte en skam, utan en heder. Våra bergsområden är med sina massor källan till vår revolution. Deras händer ska, under ledning av det kommunistiska partiet, bygga upp en ny värld. Vår vägledning: ideologin. Vår motor: den väpnade

kampen. Vår ledning: Partiet.”

3. DET HUVUDSAKLIGA I MASSARBETET ÄR FRÅGAN OM MAKTEN, MEN KAMPEN FÖR DAGSKRAVEN ÄR NÖDVÄNDIG

Ordförande Gonzalo tar utgångspunkt i ordförande Mao, som (1) höjde det revolutionära våldet till en universellt giltig lag för att ta makten, (2) fastslog att huvudformen för kampen är den väpnade och att militären är organiseringens huvudform och (3) fastslog att all kamp som föregår det revolutionära krigsutbrottet måste tjäna till att förbereda kriget. Ordförande Gonzalo lär oss i det avseendet att i massarbetet är kampen för makten och kampen för dagskraven två sidor av samma mynt. Kampen om makten måste dock betraktas som massornas främsta krav.

Organisera massorna så de kan gå längre än vad den rådande lagliga ordningen tillåter. Då kan de kämpa för att förstöra den gamla ordningen istället för att bevara den. Vi kan

uppnå detta genom att använda revolutionens tre instrument: Partiet, till vilket massorna kommer i mindre antal; armén, där många fler deltar; och den nya staten/fronten där massorna samlas, växer och smälter samman språngvis. På landsbygden tar detta form som Folkkommittéer och i städerna som den Revolutionära rörelsen för folkets försvar. Så bryts traditionen med valfronter, vilka revisionisterna och opportunisterna tillämpar för att kanalisera böndernas kamp och leda bort massorna i städerna från att ta makten genom krig.

Att koncentrera sig på den politiska makten kräver att vi organiserar massorna i nya och olika kampformer. Krig kräver förändringar i kampen och massornas organisationer. Lenin lär oss: i revolutionstider måste man bilda nya organisationer och gå emot de gamla ledarna som försöker sälja revolutionen för att de själva ska passa in i det reaktionära systemet. Det går alltså inte längre att använda de gamla formerna för kamp och massorganisering.

Kampen med makten som det huvudsakliga innebär inte att vi direkt från början kommer inkorporera hela massorna. Ordförande Mao lär oss att det är utvecklingen av stödbaser och en väpnad styrka som frambringar revolutionens höjdpunkt. Detta har att göra med lagen om massornas inkorporering i revolutionen, som fastslogs vid partiets (PKP) andra plenarsammanträde 1980. Denna inkorporering ska ske i framåtskridande och stegrande språng: Ju mer folkrig, desto mer inkorporeras massorna. Folkriget är alltså en pågående politisk händelse som slag för slag slår in idéer i folks huvuden genom aktioner. Bit för bit kommer de förstå den enda sanna vägen framåt och därmed utveckla sitt politiska medvetande. Folkriget samlar därmed alla revolutionärer och trampar under sin gång upp en farbar stig.

Massorna hungrar efter politik och det är vår, kommunisternas, plikt att organisera och leda dem. På alla områden har massorna konkreta problem och vi måste bry oss och engagera oss i dem. Massarbetet ska bedrivas mitt i

klasskampen och inte i marginalen. Om vi inte gör massarbete kommer reaktionärerna och revisionisterna att utnyttja kamperna för sina egna ändamål, som att sprida fascism, korporativisera massorna eller underkasta deras kamp till en annan imperialistisk herre. Det finns alltså två olika och motsatta viljor.

Massorna söker de säkras röster och inte de tveksammas. När vårt parti inledde folkkriget krävde ordförande Gonzalo att ingen av oss, aldrig någonsin, skulle tvivla på massorna. Han bekämpade de som är blinda och döva för massornas röst. Lyssna istället till det minsta lilla rykte och fäst avseende vid deras konkreta och vardagliga problem. Man lurar aldrig massorna, inte heller tvingar man dem. De måste vara medvetna om de risker de tar. De måste kallas till den långa och blodiga kampen om makten. Med detta som mål kommer de förstå att kampen blir segerrik och nödvändig.

Sålunda kan kampen om makten inte skiljas från kampen för dagskraven, även om den första är huvudsaklig. De är två sidor av samma

mynt. Kampen för dagskraven är nödvändig.

Hur skall vi förstå kampen för dagskraven? Man anklagar oss för att inte har någon specifik linje för massornas ekonomiska och politiska kamp. Men sanningen är att vi tillämpar kampen på ett annorlunda sätt, med andra former, med en annan politik i motsats till den som opportunisterna och revisionisterna för. Det är frågan om helt nya och annorlunda former än de traditionella. Ordförande Gonzalo lär oss att kampen för dagskraven är myntets ena sida, med kampen om makten på framsidan. Det är helt fel att skilja dem åt och bara prata om kampen för ekonomiska och politiska framsteg. Det är revisionism. Han lyfter fram Marx teser om samhället och säger:

”Krisen ställer oss inför två problem: För det första, hur ska vi försvara det som vi vunnit i kampen? Även om erövringar förloras i krisen, så förlorar man mer ju mindre man försvarar dem. Därför är det nödvändigt med kamp för dagskraven (...) ekonomisk och politisk kamp (...). Dessutom härdar dagskamp-

erna klassen och arbetarna i deras kamp för att ta makten. För det andra; hur ska vi få slut på kriserna? De kommer inte att sluta om vi inte avskaffar den förhärskande samhällsordningen. (...) Den revolutionära kampen är nödvändig och tjänar den väpnade kampen för maktövertagandet under ledning av partiet (...). Man kan inte skilja den ena från den andra. Förhållandet mellan de båda frågorna konkretiseras när kampen för dagskraven utvecklas för att tjäna maktens erövring.”

För att kunna föra fram kampen för dagskraven används fackföreningarna och strejken, vilken är proletariats huvudform för ekonomisk kamp. Dessa utvecklas vidare till gerillakrig som skolar klassen i kampen om makten. Genom konkreta väpnade aktioner höjs arbetarklassen och stärker den ekonomiska kampen kvalitativt. Kampen för dagskraven måste alltså utvecklas i tjänst för makten. Detta är en politisk princip för massarbetet.

4. VILKA MASSOR GÅR VI TILL?

För att avgöra vilka massor vi ska gå till bör vi utgå från klasskriteriet. Det är av största vikt att folk organiseras i enlighet med vad just deras klass har för gemensamma intressen. Ordförande Gonzalo lär oss att detta är nyckeln till att bekämpa dem som försöker skilja massorna från klasssystemet med falskt tal om "enighet", vilket nonchalerar massornas verkliga intressen och köpslår med deras kamp. Det gör det också möjligt för oss att förstå att massorna alltid är ett slags slagfält där bourgeoisien och proletariatet strider om vem som ska leda. Endast det kommunistiska partiet är kapabelt att leda massorna, för det kan representera och kämpa för deras intressen. Talet om "massdemokrati" – och bildandet av öppna massorganisationer precis som om det vore en form av makt utan våld – är inget annat än borgerliga ståndpunkter som förnekar proletariatets ledande funktion och diktatur.

När man utgår från klasskriteriet bestämmer man revolutionens karaktär. Vilka klasser utgör folket som ska förena sig bakom proletariet? I vårt fall, när vi ska göra demokratisk revolution, är proletariet ledande, bönderna den huvudsakliga kraften, småbourgeoisin en fast allierad och mellanbourgeoisin en vacklande. Därför är massorna som vi ska vända oss till som följer: proletariet och bönderna, huvudsakligen fattigbönderna, småbourgeoisin och mellanbourgeoisin.

Vi måste hålla massornas specifika dagskrav i huvudet, och urskilja de skikt av massorna som lider under det största förtrycket. Organisera dessa så de kan kämpa för olika segrar och lösa de motsättningar de möter. Detta innebär en rad olika massfronter där vi måste arbeta. Massfronterna är:

- Arbetarna – proletariet – den ledande klassen i alla revolutioner, en klass vars huvudsakliga och avgörande politiska mål är maktens erövring genom folkriget. På

så sätt frigör klassen sig själv, och frigör samtidigt de övriga klasserna, för att slutligen avskaffa sig själv som klass. Proletariatet ställer specifika dagskrav för olika erövringar och rättigheter: högre löner, kortare arbetsdag och bättre arbetsförhållanden. För dessa mål måste vi utveckla arbetarrörelsen, kampen, mobiliseringen, demonstrationerna, agitationen och strejkerna med hjälp av väpnade aktioner: ”Bry er om klassens och arbetarnas grundläggande problem, de allmänna och konkreta problemen som de kämpar emot dagligen.”

- Bönderna, som är huvudstyrkan, i synnerhet de fattiga bönderna, kämpar med väpnad kamp bakom det kommunistiska partiet för att erövra jorden. Annan typ av kamp leder bara till enkla ”jordockupationer” och att kampen anpassas till den gamla ordningen. Vi ska utveckla bonderörelsen genom att tillämpa de ”tre med”: leva med, arbeta med och kämpa med dem. På så sätt

skapar vi bönder med ett proletärt tanke-sätt.

- Kvinnorna utgör hälften av världens befolkning. Kvinnorörelsen för kvinnans frigörelse är kvinnans egen uppgift, men det sker under partiets ledning. Vi måste samtidigt bekämpa den borgerliga tesen om ”kvinnans befrielse”. Kvinnorna kämpar mot livsmedelsprisernas ständiga höjningar som slår mot klassens och folkets hälsa. Vi måste mobilisera de kvinnliga arbetarna, bönderna, intellektuella och så vidare.
- Även de intellektuella ska mobiliseras. Till dem räknas också gymnasieeleverna, de universitetsstuderande och yrkesmännen. De ska fylla sin roll som revolutionära intellektuella, i proletariatets och böndernas tjänst under folkriget. Samtidigt ska vi uppmärksamma deras specifika dagskrav och kampen för att försvara sina segrar. De kämpar för en ny nationell, vetenskaplig

kultur med masskaraktär. Vi ska göra dem medvetna om att de endast kommer lyckas med detta genom revolutionen.

- Mobilisera de fattiga massorna i städernas slumområden i kampen mot hungern och misären, så att de kämpar för revolutionens program. Kalla dem till folkkriget, till att tilltvinga sig de erövringar och rättigheter, som kränks alltmer för varje dag. Man får inte tillåta att de blir slagna o- straffat. De ska lära sig att försvara sig och stå emot fiendens angrepp genom att använda alla tillgängliga medel. Tillämpa klassens gemensamma paroll, ”Kämpa och gör motstånd!”
- Mobilisera ungdomarna att delta direkt i folkkrigets främsta led. Låt unga arbetare, bönder och studenter utveckla sin kamp för en ny värld, för sin rätt till utbildning, mot arbetslöshet och andra förbannelser som plågar dem.

- Vi måste också ge barnen en aktiv roll i folkriget. De kan uppfylla olika uppgifter och genom dessa kommer de att förstå behovet av att omvandla världen. De är framtiden och när allt kommer omkring kommer de att vara de som lever i den nya världen. Förändra deras ideologi så att de antar proletariats.

5. FRAMHÄRDA I DEN ENDA MARXIST-LENINIST-MAOISTISKA TAKTIKEN

Vi utgår ifrån Engels tes: ”I ett land där den politiska rörelsen och arbetarrörelsen funnits länge är det självklart att det finns en mängd traditionellt nedärvt skräp, som vi nödvändigtvis och gradvis måste rensa bort.” Lenin fortsätter: ”Den enda marxistiska linjen i världens arbetarrörelse är att förklara för massorna att splittringen med opportunisten är oundviklig och outhärlig. Vi skall uppfostra massorna för revolutionen i en hänsynslös kamp mot denna opportunist.” Ordförande Mao säger att vi

gått in i en tidsperiod då kampen mot imperialismen och revisionismen har börjat. Revisionismen är en av de viktigaste orsakerna till de imperialistiska krigen och därtill en inre fara för kommunisternas partier. Ordförande Gonzalo uppmanar oss därför att framhärda i den enda marxistiska taktiken. Denna kan sammanfattas med fyra huvudfrågor:

- För det första måste allt revisionistiskt och opportunistiskt (huvudsakligen valopportunistiskt) skräp sopas bort. Ingen av dessa revisionister, opportunister eller deras likar kan representera och än mindre försvara massorna. Nu som då försvarar de bara utsugarna som härskar för tillfället. De spelar svans till den korporativistiska och fascistiska Apraregeringen, och släpar illasinnat med sig de fackliga organisationer som är beroende av dem. Alla dessa politiska och fackliga organisationer representerar, tillsammans med sina ledare, inte folket utan gräddan av arbetararistokratin.

Fackföreningsbyråkratin och de borgerliga arbetarpartierna, som alltid försöker leda bort massorna från deras revolutionära väg, är inget annat än den skräphög som Engels menade måste sopas bort gradvis och överallt.

- För det andra: Gå till massornas bredaste och djupaste lager – majoriteten. I vårt land handlar det om arbetarna och bönderna (huvudsakligen fattigbönderna) och småbourgeoisien. Vi måste även ta den nationella bourgeoisin i beaktande. Arbetarna och bönderna, huvudsakligen fattigbönderna, är den huvudsakliga basen för vårt arbete, både på landsbygden och i städerna. Vi måste driva fram deras egen rörelse, leda dem och mobilisera dem för makten med siktet på att krossa den gamla staten. Detta är taktikens viktigaste fråga. Bland massorna är det nödvändigt att avskilja den köpta gräddan, som bara tjänar reaktionen, från den de djupa och breda

lagrens gigantiska majoritet. Dessa massor ska resa sig mer och mer tills de sopar bort den gamla ogiltiga staten, särskilt när ett folkrig börjar undergräva den gamla peruanska staten.

- För det tredje måste massorna skolas genom folkriget, i dess teori och praktik. Om man istället skolar de i "freden" under statens bajonetter tillåter man att slakten på massorna fortsätter. Massorna kan inte fortsätta att spilla sitt blod, för att sedan fräckt bedras av sina falska ledares kapitulation. Deras värdefulla blod ska istället tjäna maktens erövring för klassen och folket.
- För det fjärde är det nödvändigt att obevekligt kämpa mot revisionismen och opportunisten. Bekämpa dem som en farlig cancer både inom partiet och utanför bland massorna. Annars kan massorna inte förverkliga sin revolutionära väg. Det är

denna typ av kamp som vi har fört sedan vi började återupprätta partiet. Idag, mitt i folkkriget, är kampen ännu mer angelägen på grund av den allt mer förrädiska form i vilken revisionisterna agerar mot oss, mot folket och revolutionen. Speciellt eftersom socialimperialismen agerar bakom dem, i sin kamp med yankee-imperialismen om världsherraväldet. Detta är tillämpligt på alla sorters revisionister och opportunister, oavsett vilka deras representanter är.

Angående dessa fyra frågor skriver ordförande Gonzalo: ”Res er över detta smittoämne, över det revisionistiska, opportunistiska och parlamentaristiska skikt som rider på massorna. Det huvudsakliga är att de kolossala och självdrivna massorna – bland vilka vi arbetar – underifrån använder det mäktigaste instrument för uppror som finns på jorden: den väpnade aktionen. Vi är rösten som ropar: 'Det är rätt att göra uppror.'”

6. MASSORNAS ORGANISERING

Ordförande Gonzalo fastslår massornas kamp- och organisationsformer, med utgångspunkt i en ideologisk och politisk grund. Han lär oss i vilka steg partiet utvecklade sitt massarbete:

Under konstitutionsprocessen: Han säger oss att redan Mariátegui lade grunden för partiets massarbete och fastslog vilka linjer som ska följas. Detta innebar en skarp tvålinjekamp mot anarkismen, som inte tror att ett parti är nödvändigt, och mot Apra, som bara koncentrerade sig på frontarbetet och förnekade den marxist-leninistiska tanken att klassen är kapabel att konstituera sig som ett kommunistiskt parti.

När Mariátegui dog på 1930-talet övergavs hans linje. Man centrerade arbetet runt massorna som man gjorde till storborgarnas svans genom "frontism", parlamentarism och revisionism. Detta trots ansträngningar från den röda linjen som motsatte sig. Resultatet blev en felaktig taktik vilken varade i mer än 30 år.

Under rekonstitutionen: Ordförande Gonzalo slår fast partiets masslinje och organisatoriska former. En 15-årig period startar, full av hård tvålinjekamp och en rad delsprång. I *rekonstitutionens första politiska strategi* inleds partiets massarbete: Alla partimedlemmar i Ayacucho arbetade med bönderna, byggnadsarbetarna, de intellektuella och de fattiga massorna i slumkvarteren. Han understödde jordockupationer och genomförde aktioner tillsammans med bönderna. Det första regionala bondekonventet i Ayacucho hölls och agrarprogrammet fastslogs, vilket var av stor historisk vikt. Han ledde den historiska kampen i Ayacucho och Huanta den 20, 21 och 22 juni 1969 där massor av gymnasiestudenter, föräldrar och familjer mobiliserades mot generel Velascos "dekret nr 006", vilken de lyckades upphäva. Han organiserade Ayacuchos *folkförsvarsfront*, reorganiserade den Revolutionära studentfronten (RSF) och bildade Folkets kvinnorörelse (FKR), Mariáteguis centrum för intellektuellt arbete (MCIA) och Gymnasieelev-

ernas revolutionära front (GRF). Den viktigaste var dock Fattigböndernas rörelse (FBR). På så sätt införde ordförande Gonzalo en ny politik, nya kampformer och nya organisationsformer i massarbetet.

Ordförande Gonzalo kämpade i tvålinjekamp mot revisionismen, som ledde massorna för valdeltagande och emot det revolutionära våldet för att bevara den gamla ordningen. Han kämpade mot Patria Rojas revisionism som än idag köpslår med ordförande Maos tes att "Politisk makt växer ur en gevärspipa." Den förnekade också halvfeodalismen i vårt land genom att centrera sig på småbourgeoisin, speciellt studenter och lärare. Ordförande Gonzalo besegrade även högerlikvidationismen som upplöste partiets ledning av massorna, utbasunerade legalism och att all förändring kan ske via Perus bondesammanslutning (PBS). De sade också att bönderna inte begrep sig på konfiskering, utan bara på expropriering och att Velascos fascistiska och korporativistiska åtgärder skulle utvecklas.

I rekonstitutionens andra politiska strategi lanserade man de *alstrade organisationerna*, som det tredje plenumet tagit beslut om 1973, och beskrev dem. Med dessa menas "De av proletariatet alstrade organisationer som utgör rörelser på olika kampfronter. De har tre kännetecken: (1) De ansluter sig till Mariátegui, (2) de är massorganisationer, (3) de är underordnade den demokratiska centralismen." Ordförande Gonzalo fastslog vilken karaktär, innehåll och roll de alstrade organisationerna skulle ha. Han tillämpade därmed Lenins tes om det klandestina partiets relation till sina stödpunkter bland massorna. Viktiga lärdomar kom även från de kinesiska erfarenheterna av öppet och hemligt arbete.

För att utveckla partiets rekonstituering, menade han, måste partiet öppna sig mer gentemot massorna. Om paritet skulle komma överens och genomföra den politiken behövde "vänster"-likvidationismen besegras. Den utgick från att fascismen gör det öppna arbetet omöjligt vilket innebar att partiet isolerades

från massorna och hotades att upplösas. Avvikelsen underskattade även bönderna och proletariatet och utropade att ”det räcker med en linje.”

När den ”vänster”-likvidationistiska linjen krossats kunde förbindelserna med massorna fördjupas. Folkskolorna bildades: Skolor för att politisera massorna baserat på partiets åskådning och linje. Skolorna hade en viktig roll i agitationen och propagandan genom att förbinda kampen för dagskraven med kampen för makten. De genomförde planmässiga och systematiska studier, väckte tvålinjekamp och utvecklade massarbetet.

När de alstrade organisationernas gjorde stora framsteg i sitt arbete fick ordförande Gonzalo en idé. Han föreslog att de skulle flyta samman till en enda gemensam ström, med ett gemensamt politiskt mål: Att inleda den väpnade kampen. Arbetet började därför genomföras zonvis.

Metropolitankoordinationen grundades för arbetet i städerna, i linje med Lenins tes om

det öppna arbetet och ordförande Maos tes om arbetet i städerna. Massornas kamp skulle utvecklas med ”anledning, fördel och begränsning”. Tillämpningen av detta gör det möjligt för oss att (1) hålla partiet klandestint, nedgrävt i massorna, (2) mobilisera ett stort antal aktivister, (3) snabbt sprida propaganda och (4) agitera och mobilisera under en centraliserad plan utarbetad av partiet.

Allt detta sammanfattas med vad vi kallar ”de tre små benen” för massarbete i städerna: Alstrade organisationer, folkskolor och metropolitankoordination. På landsbygden tillämpar vi de två förstnämnda formerna.

I den tredje politiska strategin för rekonstitutionsprocessen utvecklade partiet ett brett massarbete i bred skala i bergsområdena tillsammans med bondeklassen, huvudsakligen fattigbönderna. I städerna förenade man sig med proletariatet och massorna i slumkvarteren. De alstrade organisationerna spelade hela tiden en nyckelroll i rekonstitutionen för att lägga grunden för den väpnade kampen. De

specifika linjerna utvecklades vidare: Arbetarnas och de arbetande klassernas rörelse (AAKR) presenterade femton grundläggande teser för arbetarrörelsen. Fattigböndernas rörelse (FBR) höjde bönderna politiskt med ett agrarprogram som passade de nya förhållandena på landsbygden. Slumkvarterens klassrörelse (SKR) publicerade *Folkets fordran och anklagelse*. I Studenternas revolutionära front (SRF) vidareutvecklades försvaret av universitetet mot korporativisering. Gymnasieelevernas revolutionära front (GRF) drev gymnasieelevernas kamp för folkundervisning. Folkets kvinnorörelse (FKR) drev kampen för kvinnans frigörelse vilket väckte mobiliseringen av de kvinnliga arbetarna, bönderna, slumkvarterinvånarna och studenterna.

Man deltog dessutom i Perus skolarbetares enade fackförening vilket ledde till att det på 70-talet antog en tydlig klasslinje. Peruanska universitetslärares nationella förbund bildades också. Allt detta arbete ingick alltså i en omfattande ideologisk och politisk mobilisering

för att inleda folkkriget.

Hur kan dessa upptäckter syntetiseras? Allt massarbete som partiet gjorde under sin rekonstitution hade som syfte att förbereda folkkrigets inledande. Ordförande Mao lär oss att innan vi börjar kriget görs allt för att förbereda det, och när det har börjat görs allt för att utveckla det. Ordförande Gonzalo har orubbligt tillämpat och utvecklat denna princip.

När partiet sedan leder folkkriget tar det ett stort språng i sitt massarbete – ett kvalitativt språng, eftersom kampens och organisationens huvudform har förverkligats: folkkriget och Folkets gerillaarmé. Partiet når denna punkt genom sin militarisering. För massarbetet betyder detta att hela arbetet bedrivs av Folkets gerillaarmé. Eftersom den är en armé av ny typ har den tre uppgifter att uppfylla: kämpa, mobilisera och producera. Vi förstår arméns andra uppgift (att mobilisera) som att samtidigt mobilisera, politisera, organisera och beväpna massorna. Denna uppgift står inte i motsats till arméns första uppgift (att käm-

pa) vilken är den huvudsakliga. De två kombineras genom att vi tillämpar principen att koncentrera våra styrkor för strid och sprida ut dem för mobilisering. Massorna skolas hela tiden genom folkkriget. Våra principer styr de tre styrkorna: huvudstyrkorna, lokalstyrkorna och basstyrkorna i vilka olika typer av aktioner används.

För att mobilisera massorna måste partiet, genom Folkets gerillaarmé (FGA), sätta igång folkskolor, bilda alstrade organisationer och olika stödgrupper. Politiken tillämpas på olika sätt på landsbygden och i städerna. Den Nya makten bildas på landet och Den revolutionära rörelsen för folkets försvar (RRFF) bildas i städerna med sikte på ett kommande stadsuppror.

På landsbygden, där vi har makt, stödbaser och folkkommittéer, får vi massorna att delta beväpnade. De är organiserade i partiet, armén och fronten/staten. Om alla i massorna inte organiseras i den Nya makten så kommer den inte överleva länge. Formlösa desorganiserade massor kan, utan partiets ledning, aldrig skapa

någon riktig makt.

Även i städerna gör vi massarbete genom armén – huvudsakligen i kampen för makten genom folkkrig. Kampen för dagskraven bedrivs som ett nödvändigt komplement. Självklart är väpnade aktioner en del av detta. Runt aktionerna tar organiseringen nya konkreta former.

Vi byggde Den revolutionära rörelsen för folkets försvar (RRFF). Den förde samman massor från arbetarna, bönderna, sluminvånarna och småbourgeoisin, neutraliserade mellanbourgeoisien och riktade in sig på alla de demokratiska krafter som gillar folkkriget. Målet är att resa massorna till motstånd och att deras kamper ska höjas till folkkrig. Massorna måste drabba samman med, undergräva och förstöra den gamla staten och understödja det framtida upproret. Städerna ska förberedas för uppror med folkkriget som komplement. Vi använder två sorters politik: Dels utveckla egna organisationsformer (vilket är det huvudsakliga), dels tränga in i alla andra typer av

organisationer. Vi tillämpar parollen: Kämpa och gör motstånd!

Angående de alstrade organisationerna: Folkkriget har visat att de är flexibla och kan utvecklas. De förblir dock partiets massorganisationer. Idag är de (1) vägleda av marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, (2) styrda genom den demokratiska centralismen och (3) i tjänst för att utveckla folkkriget. På landsbygden är de alstrade organisationerna militariserade, medan man i städerna kan tillämpa en rad olika grader av militans. Idag leder vi massor i följande organisationer: AAKR, FBR, SKR, FKR, FUR och MIP (se sidorna ovan). Folkhjälpens Peru är också värd att nämna. Den har uppstått under folkkriget som en del av kampen för människor som är krigsfångar eller bortförda. För arbetet i utlandet har även Folkrörelsen Peru (FRP) bildats med egna specifika uppgifter.

Idag ser vi, efter nästan 8 års folkkrig, att partiet gör ytterligare ett språng i sitt massarbete. Det bevisar att det är rätt att utveckla

massarbetet i och för folkkriget. När denna linje tillämpas ser man hur folket varje dag lär sig hur klasskampen till slut leder till kampen om makten. Det mest talande beviset är deras växande deltagande i folkkriget. Även om alla inte helt förstår folkkriget, kan de se att folkkriget bär på ett konkretiserat hopp om deras frigörelse.

Folk ger sig in i kampen och utvecklar nya kamp- och organisationsformer. Klasskampen i Peru har höjts till sin huvudform: folkkriget. Massorna är organiserade i folkkriget för vilket de utgör basen och stödet. De är organiserade i ett kommunistiskt parti, i en folkets gerillaarmé och huvudsakligen i den Nya makten. Det sistnämnda är folkkrigets viktigaste erövring. I den Nya makten deltar arbetarna, bönderna och småbourgeoisien. Tillsammans utövar en politisk makt som aldrig tidigare skådats.

Tidslinjen som förklarats ovan visar ett antal kvalitativa språng. De kan öppna ett nytt kapitel i vårt massarbete – i och för folkkriget, ända tills makten har erövrats i hela landet.

Alla som ansluter sig till marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande ska själva förkroppsliga partiets masslinje. Vi ska tillämpa den och ge våra liv i partiets kamp: För makten i hela landet, för världsrevolutionen.

FÖRKROPPSLIGA PARTIETS MASSLINJE!

ORGANISERA MASSORNAS ROP PÅ UPPROR!

TA DET STORA SPRÅNGET: INKORPORERA MASSORNA I OCH FÖR FOLKKRIGET!

Bilaga: Ur PKP:s Program (1988):

”Perus kommunistiska parti – det peruanska proletariats förtrupp och del av det internationella proletariats – framhäver i synnerhet följande enkla punkter:

- Den enda grundläggande lagen för den eviga materiens oavbrutna omvandlingsprocess är lagen om motsättningar.
- Massorna skapar historien, och ”det är rätt att göra uppror.”
- Klasskampen, proletariats diktatur och den proletära internationalismen är nödvändiga.
- Det behövs ett marxist-leninist-maoistiskt kommunistparti som bestämt tillämpar självständighet, autonomi och självförsörjning.
- Imperialismen, revisionismen och reaktionen ska bekämpas oförsonligt och oavbrutet.
- Makten ska erövrats och försvaras genom folkkrig.
- Partiet ska militariseras och revolutionens tre instrument ska konstrueras koncentriskt.
- Tvålinjekampen är drivkraften bakom partiets utveckling.
- Ideologin ska ständigt omvandlas och politiken ska sättas som befäl i allt arbete.
- Partiet ska tjäna folket och den proletära världsrevolutionen.
- Medlemmarna ska arbeta med total osjälviskhet och en korrekt och rättvis arbetsstil.
- Perus kommunistiska parti har kommunismen som sitt slutmål. Givet att dagens peruanska samhälle förtrycks och utsugs av imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, står revolutionen här inför ett demokratiska stadium. Därefter ett socialistiskt stadium vari en rad kulturrevolutioner utvecklas. Det av partiet ledda folkkriget ämnar alltså idag utveckla den demokratiska revolutionen med målet att ta makten i hela landet.”

Innehåll:

Sida 3: Inledning

**Sida 4: Bekräftelse av principen att
”massorna skapar historien”**

**Sida 13: Det huvudsakliga i massarbetet är
frågan om makten, men kampen för
dagskraven är nödvändig**

Sida 19: Vilka massor går vi till?

**Sida 24: Framhärda i den enda marxist-
leninist-maoistiska taktiken**

Sida 29: Massornas organisering

